

KERSTIN GIEROVÁ

PO MNĚN KA

CO DRŽÍ SVĚT

POHROMADĚ

Pomněnka: Co drží svět pohromadě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová
Pomněnka: Co drží svět pohromadě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KERSTIN
GIEROVÁ

PO
MNĚN
KA

CO DRŽÍ
SVĚT
POHROMADĚ

COO
BOO

Pro všechny, kdo Matildu a Quinna sledovali až sem.

Pojďme udržet svět pobromadě.

Co se stalo doted'

Moji milí,

než se společně vrhneme vstříc dobrodružství, máme tu ještě malý přehled pro ty, kdo si nepamatují každíčký detail tohoto příběhu. Takže pro všechny, muehehehe. Ale nebojte, na to máte mě, Baxmiliana Grimma, vysvětlovacího démona extratřídy.

Pro ty, kdo spěchají: Na konci knihy najdete seznam postav, takže se tam můžete sem tam podívat, kdo je kdo, navíc je tam něco jako glosář coby mnemotechnická pomůcka. A teď na mě nechodte s tím, že jsou to „moc komplikované blbosti z Okraje“, protože – *baló?* – už jste někdy četli paragrafy správného řádu, pravidla baseballu nebo návod k použití zvlhčovače vzduchu? TO je komplikované, vy lidičkové.

Ale zpátky k našemu příběhu. Samozřejmě víte, kdo je Quinn a Matilda, tedy následnický sopel a kudrnatá hlavička, pořád ještě otravně čerstvě zamilovaní, i když se občas hádají jako starý manželský pár.

Quinn je vyvolený, který by měl tentokrát otevřít hvězdnou bránu, která se objeví vždycky, když kolem proletí takzvaná kometa osudu. Což dělá, tedy ta kometa, každých pět set devadesát

let (plus minus), naposledy to bylo ve středověku a vyvolenou byla Johanka z Arku. Na tu známou a pověstnou nex a vrhačku ohně, která zrovna pod krycím jménem Jana Oblouková dohání své ztracené mládí na Lessingově gymnáziu, si taky pamatujete, že ano? Školní ples, který právě plánuje, bude tak gigantický, že už se nevešel do druhého dílu.

Každopádně, ve hvězdném proroctví se říká, že kometa osudu jednoho dne přinese konec světa a že jen vyvolený bude schopný zabránit jeho zániku a bytostem z okraje (mimo jiné) navrátit moc vzpomínek.

Ale protože kometa osudu už několikrát proletěla kolem a konec světa na sebe zatím nechává čekat, víra v proroctví během tisíciletí mezi bytostmi z Okraje poněkud ochabla. Ve skutečnosti se během všech těch let žádnému vyvolenému nepodařilo otevřít hvězdnou bránu. Tentokrát jsou ale přinejmenším víly pevně přesvědčené, že Quinn je ten *skutečný* vyvolený – a teď se podržte –, Quinn má totiž skutečně moc vzpomínek. Což si všiml, když jeho fyzioterapeut Severin Zelenko odešel na věčnost a všichni pak říkali: „He? Severin kdo? O tom jsem nikdy neslyšel.“

O Quinnově moci vzpomínek kromě víl zatím nikdo z bytostí Okraje neví. Ani Cassian – profesor, chlápek s mikulášovskými vousy, bydlí s Nietzschem v knihovně – není do tohoto tajemství zasvěcen. Přitom je jeden z těch dobrých, patří ve Velké radě spolu s rektorkou Themis do umírněné frakce, která se zasazuje o práva všech bytostí, včetně lidí, démonů a temných elfů. Což se o ostatních členech rady – jako o tom podezřelém telepatovi Freyovi, nabručeném papíncovi Johanky z Arku Na'ilovi a ještě

o dost podlejší mágyni Moreně (nemějte obavy, na tu jste nezapomněli, tu teprve poznáte) – tvrdit nedá. Ti totiž touží po ještě větší moci pro Arkadijské a speciálně pro sebe samotné a využijí k tomu jakékoli prostředky.

Ale teď to přijde: Na zemřelého Severina si pamatuje i Matilda! A na himéru jménem Hasret, kterou údajně přemohla s mojí pomocí. Na což si já bohužel nepamatuju, viz výše. Netuším, co to znamená pro náš příběh, ale nemyslím si, že je to náhoda, vy jo? Moje kudrnatá hlavička je ostatně vždycky samé překvapení.

No, má to zkrátka své výhody přátelit se s chytrým a mocným démonem. Tedy se mnou. Takhle jsem například Matildu naučil potulovat se sny a tím jsem jí ukázal cestu na Okraj. Přičemž ji taky málem zabila sfinga a načapal Hektor, extra odporný nexovský čmuchal, ale hej, troška nervíků je dobrá na krevní oběh.

Určitě je jen otázkou času, kdy mě Matilda znovu požádá, abych ji odvedl na povrch, ale teď se kupodivu spokojí s procházením po snových chodbách v podzemí a tím, že ukazuje svým přátelům, jak potulování sny funguje. Především Julii, své sestřenicí a nejlepší kamarádce. Naštěstí si obě vyříkaly všechny ty tajnosti a jsou teď znovu jedno srdce a jedna duše. I lidi z Pandinus imperator – na tu tajnou skupinu studentů medicíny, kteří s experimentují s portálem vedoucím na Okraj v místnosti hluboko pod univerzitní klinikou – si ale určitě pamatujete, že jo? Těm každopádně Julie okamžitě přirostla k srdci a i já pro ni mám trochu slabost, ačkoli se pořád tajně štípně pokaždé, když mě vidí.

Jasně, je tu celá řada nezodpovězených otázek, tajemství a hádank a rituál hvězdné brány a s tím i pomalu se blížící potenciální

konec světa, ale pololidská vok... ehm... Quinn a Matilda jsou šťastně zamilovaní, přežili pár dobrodružství a získali při tom dobré kamarády, a dokonce ani Johanka z Arku výjimečně neprudí – takže všechno je v pohodě. Dokud radní Frey, který už dřív projevoval podezřele velký zájem o Quinna, nezaúkoloval týpka jménem Than, kterého nejspíš znáte líp pod jménem „Kukla“, aby Quinnovu přítelkyni unesl.

Tak, teď jste v obraze a můžete začít číst. Uvidíme se na další stránce...

Váš Bax

P. S.: Ještě jedna věc. Tenhle příběh není nic pro slabé nervy – spousta nožů, spousta krve, smrti a zkázy, však víte. Kromě toho zas narazíte na pár rasistických a ableistických kreténů. Pokud se teda zrovna necítíte nejlíp, možná počkejte, až vám bude líp, nebo si tuhle knihu přečtete spolu s někým blízkým.

Prolog

Than potlačil vzdychnutí. Štvalo ho, že to vypůjčené auto zaparkoval tak daleko – tahle holka byla rozhodně těžší, než vypadala. Místo krve jí v žilách muselo proudit olovo. Blondátou kudrnatou hlavu měla opřenou o jeho hrud', nohy jí visely přes jeho předloktí.

Bylo by snazší přehodit si ji přes rameno jako pytel brambor, ale pak by si rovnou mohl na čelo přišpendlit červenou vlajku s nápisem: „Pozor, únos!“

Ačkoli – lidé v tomhle městě se nezdáli být kdovíjak všímaví, nikdo jim prozatím nevěnoval sebemenší pozornost. Pouze muž, který venčil psa s rozpláclym čumákem, se na něj soucitně pousmál, když se míjeli.

Znechuceně si odfrkl. Byla pravda, co Frey vždycky říkával: Lidé už vážně nemají žádné zdravé instinkty. Můžete naprosto nerušeně vláčet po městě mrtvolu.

Ale jeho pytel brambor byl ještě naživu.

„Lehká jako peříčko,“ zamumlala ta holka. Očividně jí ten chloroformem napuštěný šátek nepodržel u obličeje dost dlouho.

„To sotva, peříčko,“ zavrčel. „Vážíš jednou tolik co ten srnec, kterého jsem tuhle skolil.“ Napnul biceps, ale už neřekla ani slovo.

S úlevným povzdychnutím zahrnul do jedné z bočních ulic, kde zaparkoval půjčené auto. Když ji nechal dopadnout na zadní sedadlo, oči měla znovu zavřené. Nepohnula se ani, když jí kotníky a zápěstí svázal páskou.

Teprve o pár minut později, skoro až na městském okruhu, se znovu probrala. Than ve zpětném zrcátku sledoval, jak se s námahou napřímila a udiveně si napřed prohlížela své svázané ruce, pak se rozhlédla a nato začala okamžitě brečet. A mluvit.

„Už ve zkušební kabině jsem věděla, že tyhle letní šaty vysílají špatné signály,“ naříkala. „Ale moje marnivost zvítězila a já jsem si je přesto koupila. Nebo přesněji řečeno přesně proto. Marnivost nepatří mezi sedm smrtelných hříchů jen tak pro nic za nic, patří pod pýchu, superbiu. Leopold a já jsme jednou měli referát o smrtelných hříších a základních ctnostech. Dostali jsme za něj jedničku s hvězdičkou.“ Hlasitě vzlykla. „Na druhou stranu se domýšlivost počítá jako smrtelný hřích jen tehdy, když se zároveň s ní proviníte proti jednomu z deseti zákazů, jestli si to dobře pamatuju, a Bůh mi odpustí, Bůh beztak odpustí všechno, když člověk upřímně lituje, to byste měl vědět, nikdy není příliš pozdě, je jedno, co člověk udělal...“

Than se k ní otočil. „Já lituju jenom toho, že jsem ti nezalepil pusu. Sklapni, jinak zastavím a napravím to.“ Spokojeně si všiml jejích vyděšeně vykulených očí a upřel pohled zpátky na vozovku.

Chvilku bylo ticho, pak mluvila prostě dál. „Ale je to pravda! Bůh vás miluje. I když jste zrovna zhřešil. Ale ptám se, jestli vaše motivace odpovídá luxurii, tedy smilstvu, nebo avaritii, lakomství. Nebo obojímu. A jestli bych vám vůbec měla vykat,

na únosce mi připadáte trochu mladý. A moc pěkný a pěstěný, abyste byl sexuální delikvent. Ačkoli se v tom samozřejmě vůbec nevyznám. O výkupné ale taky nemůže jít, to bys spíš unesl Lilly Goldhammerovou z Lahůdek Goldhammer, její rodiče jsou milionáři.“ Popotáhla. „Takže nejspíš pracuješ pro nějaký gang, co pašuje holky. Za nezletilou blondátou pannu určitě dostaneš dobrou cenu, nemám pravdu?“

Sice pořád ještě brečela, ale Than neměl pocit, že by působila přiměřeně ustrašeně. Nejspíš to byly vedlejší účinky toho omamného prostředku, které ji nutily vyslovovat svoje myšlenky nahlas. A nějak v něm začal klíčit nedobrý pocit. Pocit, že tu něco nehraje.

Naklonila hlavu na stranu. „Podle tvého přízvuku jsi cizinec. Předpokládám, že jsi zvyklý zacházet se svou obětí jen jako se zbožím, abys tuhle bezcitnou práci mohl vůbec dělat,“ blábolila a ve zpětném zrcátku hledala jeho pohled. „Ale jsem si jistá, že pod tou překrásnou tvrdou skořápkou se skrývá zranitelný kluk, který se do téhle situace nejspíš dostal jen z čiré nouze. A na tohohle zranitelného kluka teď apeluju. Podívej se na mě! Jsem člověk, žádné zboží! Bytost s city! Jmenuju se Luisa Martinová a příští rok budu maturovat.“

Than ustrnul.

„A pak budu rok dobrovolničit,“ pokračovala. „Protože mám neustále velkou potřebu pomáhat ostatním lidem. Lásku k bližnímu svému mám takříkajíc v krvi. Mám rodiče, kteří mě budou postrádat, bratra, který to beze mě nezvládne, a malou sestru, která mě nutně potřebuje jako vzor! Ráda tančím a odnedávna také zahradničím. Miluju přírodu. A docela dobře zpívám. Proto

jsem měla tehdy já zpívat to andělské sólo ve vánoční hře a ne moje sestřenice Matilda, na kterou občas žárlím.“ Znovu popotáhla. „Ale to zůstane prosím mezi námi, ano? Jako u faráře Petersena ve zpovědnici. Říkám ti to jen proto, abys poznal, že jsem člověk se slabostmi stejně jako ty. A vidím, že má slova k tobě dolehla, vidím ti to na obličejí.“

To tedy. No do háje. Jak pitomý může člověk být? Unesl špatnou holku! Vztekle udeřil pěstí do volantu. Při jejich setkání ve škole před pár týdny se soustředil výlučně na Quinna a ztracenou Johanku z Arku, ta lidská holka ho nezajímala. Díval se na ni dost dlouho na to, aby ji znovu poznal na té párty. Že má sestřenicí, co vypadá jako její dvojnice, nemohl přece tušit. Teď byl dost rád, že jí nezalepil pusou. Protože kdyby se u Freye objevil se špatnou holkou, tak by všechny jeho plusové body byly rázem ty tam. Ale ještě nebylo pozdě. Tak rychle se syn severu porazit nenechá. Narovnal se, zapnul blinkr a přešel do levého pruhu. Nezbyvalo mu nic jiného, než se vrátit na párty a napravit svou chybu.

Sestřenice Blábolilka nepřestala ani na vteřinu mluvit. „Nemusíš mít strach! Sice jsem viděla tvůj obličej, ten nezapomenutelně krásný, ostrě řezaný obličej, ale slibuju ti, že o tobě nikomu nepovím, když mě pustíš,“ ujišťovala ho horlivě. „Můžeš se zeptat kohokoli: Luisa Martinová své sliby dodržuje... Ach! Ty jedeš zpátky? To šlo ale... rychleji, než jsem myslela.“ Zářivě se na něj do zpětného zrcátka usmála. „Těší mě, že se tě má slova dotkla. Slyšela jsem to jednou v jednom true crime dokumentu, nemyšlela bych si, že to funguje, ale věděla jsem, že máš dobré srdce,

protože... ále, prostě jsem to věděla!“ Byla jako otravná písnička v rádiu, kterou nemůžete vypnout. „Nebudeš toho litovat! Můžu ti pomoci! Moje rodina a já máme velkou praxi v konání dobra. A každý člověk si zaslouží druhou šanci. I ty. Zrovna ty. Víš, mohla bych být anděl, kterého ti Bůh seslal, aby...“

„Sklapni!“ řekl přesně tím tónem, kterým umlčoval i neposlušná krvavá vlčata a byl tak odstrašující, že Blábolilka skutečně zmlkla. Ale nejspíš to nevydrží dlouho. Bude jí muset dát roubík a nacpat ji do kufru. Až odevzdá u Freye tu správnou holku, ještě si rozmyslí, jak naloží s touhle dvojnicí. Quinnově přítelkyni nesmí zkřivit ani vlasek, ale o sestřenici nikdo nemluvil. Navíc byla teď svědkyní jeho selhání. Už jen to byl důvod ji s kamenem kolem krku nechat klesnout ke dnu městského rybníka, o tom protivném bábolení ani nemluvě.

Začal mu zvonit mobil. Displej ukázal fotku jeho bratra ve zbrani Kjella-Siggeho, jak se zacuchanými vlasy a šmouhami od sazí zmateně kouká do kamery. Than ji vyměnil za původní profilový obrázek, na kterém se aguán s vlající hřívou vlasů koupe v díře v ledu.

„Co je?“ zeptal se podrážděně norský. To ještě tak scházelo, aby si někdo všiml, jakou paseku tady natopil. „Jsem...“

„Já vím,“ skočil mu Kjell-Sigge do řeči. „Ale musíš přerušit misi a přijet sem. Okamžitě. Černí elfové přepadli dva portály ve Stínovém městě.“

„Cože?“ Than se vůbec nedostal k tomu, aby se radoval z přerušování nepovedené mise. Nakrčil čelo. „Hned dva portály?“ Stávalo se, že temní elfové se pokoušeli projít skrz portály, aby se z Okra-

je dostali na zem, někdy i násilím. Za což pak většinou zaplatili vlastním životem. Ale něco v Kjell-Siggově hlase Thanovi říkalo, že tentokrát je to jiné.

„Byla jich spousta. Očividně tu akci dlouho plánovali, s pomocí informací zevnitř. Portál do Paříže doslova dobyli a povídá se o pokusu o útok v observatoři, který se odehrál ve stejnou dobu. Ale všechno to byl jen jeden velký zastírací manévř, aby se dostali přes tajný portál do Skjoldenu.“

„Do *Skjoldenu*?“ zopakoval Than nevěřicně. Ta malá vesnička ležela nedaleko Freyovy pevnosti Nordavind, jediného domova, který Than znal. O portálu ve Skjoldenu, ať už byl oficiální či tajný, doteď nevěděl. Ale vzpomněl si, jak Frey říkal: „Ve světle komety osudu, kdy se blíží proměna světů, se probouzejí prastaré instinkty a nižší stvoření se naposledy pokoušejí klást odpor skutečné moci. Temní elfové nikdy nepřestanou věřit, že hory severu patří jen jim – a je naším úkolem tu zem před nimi chránit a odkázat je do patřičných mezí.“

To už se dělo?

„Nevíme, kolik se jich dostalo skrz,“ pokračoval Kjell-Sigge. „Vyrabovali supermarket a zmizeli v horách. Frey vyslal po jejich stopě smečku krvavých vlků, ale zatím si nevyžádal posily od nexů.“

„Ty ani nepotřebujeme.“ Than pocítil, jak v něm kypí hrdost. Zatímco všech třicet tři nexovských rot se pokoušelo dostat chaos pod kontrolu, ochránit členy Velké rady a jejich rodiny, synové severu dávali nejen temným elfům najevo, že s nimi je lepší si nezahrávat. Věrní svému motu: „Žádní přeživší.“

„Frey říká, že nevěří, že by ti zbabělí temní elfové dokázali přímo zaútočit na Nordavind, ale možná ti zmetci znají cesty do pevnosti, s kterými nepočítáme. . .“ Kjellu-Siggemu se trochu třásl hlas a Than si znechuceně odfrkl. Kjell-Sigge byl a bude vždycky hlavně aguán a ti byli všichni vlastně zbabělci.

„Můžu u vás být do dvaceti minut. Do patnácti, když. . .“ Than mrknul do zpětného zrcátka, kde sestřenka Blábolilka poslouchala s otevřenou pusou. „Když si pospíším.“ Odložil mobil stranou.

„To bylo lotyšsky?“ zeptala se ta holka. „Znalost cizích jazyků se při hledání práce rozhodně hodí. Jako první ti totiž musíme najít nějaké slušné zaměstnání, abys zůstal na správné cestě.“

„Hold kjeft!“ Musel přemýšlet. Nejblížší použitelný portál byl v nákupním centru docela blízko. Auto si půjčil pod falešným jménem, takže ho prostě může nechat stát na parkovišti před nákupákem. Napřed se ale musí ještě zbavit Blábolilky. Ideálně hned. Zabrzdil na okraji zelené plochy v odstavném pruhu a z příhrádky vytál opasek se zbraněmi, pak vystoupil a otevřel zadní dveře.

„Svatá matko boží,“ vykřikla Blábolilka, když ji bez okolků vytáhl z auta, postavil do trávy vedle několika vyhozených plastových lahví a vytáhl lovecký nůž.

Dvěma ráznými řezy přerázl její pouta. „Můžeš jít!“

Ale ona se nechystala pohnout.

„Jsi volná, takže zmiz,“ zkusil to znova.

„Aha.“ Rozhlédla se. „Nemohl bys mě prosím pustit někde jinde? Je tma a já netuším, kde jsme, a v tuhle hodinu není radno, aby byla mladá dívka venku sama, víš?“

To jako vážně? Co u rohatýho lesního trolla s tou holkou bylo? „Zaručeně dneska nepotkáš nikoho, kdo je nebezpečnější než já.“ Nebo vůbec kdy ve svém životě. Byl Than Halvorsen, zatraceně, nejmladší nositel run své krve. Copak necítila, jak blízko byla k tomu, aby skončila s prořízlým hrdlem? Vážně vypadal tak neškodně? Rozezleně obešel vůz a posadil se zpátky za volant.

„Ale... já vůbec nevím, jak se jmenuješ a vůbec, chtěla jsem ti přece pomoci,“ pronesla Blábolilka úpěnlivě. „Když mi dáš svoje číslo, samozřejmě s ním budu nakládat důvěrně... mohla bych tedy zpátky dostat svůj mobil?“

Byla beznadějný případ. Ani se nenamáhal jí odpovědět, prostě zavřel dveře auta a nastartoval. Zašeptané „Kdy se teda znovu uvidíme?“ už vůbec neslyšel.

Quinn: Hej, uvidíme se dneska?

14:14 ✓✓

Matilda: Mám odpoledne SOVU a pak se nutně potřebuju učit bižuli.

14:15 ✓✓

Quinn: Mohl bych se učit s tebou.

14:16 ✓✓

Matilda: Tak jako naposled ten zeměpis?

14:16 ✓✓

Quinn: Nikde se nepíše, že musíš mít při učení na sobě všechno oblečení.

14:17 ✓✓

Matilda: Ale jo! V nepublikované příručce mých rodičů jak vychovávat cudnou katolickou dceru. Ale můžeme se potkat později. Ve snu.

14:18 ✓✓

Quinn: Matildo! Tys mi přece svatosvatě slíbila, že nebudeš trávit noci s démony.

14:18 ✓✓

Matilda: To taky nedělám, moje sny jsou totálně démonů prosté. Zeptej se Baxe! Toho momentálně potkávám jen ve skutečném životě.

14:19 ✓✓

Quinn: Stejně je to nebezpečný.

14:19 ✓✓

Matilda: Není. Ale k tomu se nemůžeš vyjadřovat, dokud do snové chodby aspoň nevstoupíš.

14:20 ✓✓

Quinn: Zkoušel jsem to.
Copak můžu za to, že v mých snech nejsou žádné snové dveře, kterými bych mohl projít? Celej ten koncept je pro mě nějak moc složitej.

14:21 ✓✓

Matilda: Tak složitý to zas není, když to pochopil i Faris. Navíc je to perfektní místo, kde v klidu můžeš trénovat fantazírování. Už teď dokážu být dvě minuty v kuse neviditelná. A Faris se umí proměnit v perfektní pumu.

14:23 ✓✓

Quinn: 😏 Ten je otravnej i ve svých snech.

14:23 ✓✓

Matilda: Připouštím, je trochu tricky vůbec pochopit, že člověk sní, ale když jednou najdeš svoje snové dveře, je to pak už snadný. Mohla bych ti je docela jednoduše ukázat, kdybys mi jen dovolil tě navštívit ve snu. Jakmile budeš vědět, že sníš, mohli bychom spolu... prostě dělat všechno. Nemusíme ani ven na chodbu, jestli se bojíš sfing.

14:25 ✓✓

Quinn: Moc rád bych s tebou... prostě dělal všechno. Ale zaprvé, jak víš jistě, že dveře, které považuješ za moje, mi taky doopravdy patří? Ne že nakonec skončíš u někoho úplně jiného. A zadruhé, víš vůbec, jak trapný moje sny někdy jsou?

14:27 ✓✓

Matilda: Zaprvé, jsem si úplně jistá, že jsou to tvoje dveře. Až je uvidíš, pochopíš proč. A zadruhé, to tak má každý. Zatřetí, jsi si vlastně jistý, že jsi ve svých trapných snech vždycky docela sám? 😊

14:28 ✓✓

Quinn: 🤪

14:28 ✓✓

Quinn

„Stop!“ Na Johančino znamení jsme se všichni zastavili. „Možná občanská hlídka na dvou hodinách. Chovejte se nenápadně.“

Tvářili jsme se, že si prohlížíme graffiti „Rovná práva pro všechny“ na fasádě domu. Nijak zvlášť nenápadní jsme při tom však nebyli už jen proto, že Faris vstoupil na Okraj jako vždy od pasu nahoru nahý, aby celý svět mohl obdivovat jeho svalnatou hrud' a břišáky.

„Dovedeš se proměnit v pumu, ale nejsi schopnej si vyfantazírovat tričko?“ zeptal jsem se podrážděně.

„Jakou barvu bys rád?“ zeptal se Faris a v průběhu několika vteřin vystřídal několik svršků, jen aby se předvedl. Od té doby, co se zotavil z té záležitosti s himérou, to byl zase ten starý dobrý chvástal.

Obrátil jsem oči v sloup. Až pak nebude dávat pozor, vyfantazíruju mu zase pár plyšových zajechů oušek, to mi šlo totiž dost dobře. Posledně s nimi Faris pobíhal dobrou půl hodinu, než si jich všiml. Škoda že to nefunguje ve „skutečném“ světě.

„Planý poplach,“ řekla Johanka, která se jako vždycky pasovala do pozice vůdkyně, aniž by se na to někoho zeptala. „Tak pojď-

me dál. A ty, smutný studentský duchu, přestaň se za námi plížit. S tebou v závěsu na sebe jen přitahujeme nechtěnou pozornost.“

Černobílý duch v operačním plášti, který nás sem následoval od portálu, svěsil ramena. „Myslel jsem si, že bych mohl být nějak užitečný.“

„Můžeš držet hlídku před portálem, Danieli,“ navrhl jsem, protože zklamání v jeho hlase se špatně snášelo. Daniel umřel už v roce 1974, ale tak nějak se s tím ještě úplně nesžil.

„Jo, tím nám vážně dost pomůžeš, kolego,“ souhlasil Faris. „Bez tebe bychom předtím vlítli přímo do té nové louže mlhy chaosu.“ Otočil se k Johance a tiše dodal: „Vidíš – a už je zase o něco míň smutný. Chce se jen cítit jako užitečný člen Pandinus imperator. Musíš na něj být milejší.“

„Roztomilé, jak chcete chránit city nějakého ducha,“ řekla Johanka. „Ale bacha, spoiler: Jsou všichni smutní. Protože jsou mrtví. A tím pádem jsou totálním opakem užitečnosti.“

To už duch Daniel našťěstí neslyšel, byl na cestě zpátky k portálu.

Na ulici byl trochu větší klid než před pár týdny. Od povstání temných elfů se většina obyvatel Stínového města držela ve svých domech. Ti, kteří museli svoje každodenní záležitosti vyřizovat venku, působili opatrněji a častěji se rozhlíželi kolem. Hlavně když se zastavili, aby si s někým promluvili. Skupinky více než dvou lidí nově platily za shromáždění a shromažďování bylo od toho povstání zakázáno.

Mrknul jsem na modré nebe nad námi. Nexové údajně nechávali nad Stínovým městem kroužit a hlídkovat sirin, ale Johanka tvrdila, že jsou to kecy a má to sloužit jen jako zastrašování.

Doufal jsem, že má dobrý odhad, sirin totiž byly strašidelné potvory, vražedné obří sovy s lidskými obličejí, které jsem v žádném případě nechtěl potkat.

„Pokračujte dál,“ komandovala nás Johanka. Jen stěží jsem se udržel, abych ji z boku nepraštil.

„Můžeš se toho od Johanky z Arku dost naučit – je to ta nejlepší bojovnice, kterou znám,“ slyšel jsem v duchu Hyacintův uklidňující hlas. Víly, které už věděly o Pandinus imperator, o našem portálu do Stínového města a Johanciných pašeráckých obchodech, můj vztah se zločineckou bývalou nex vyloženě vítaly.

„Je jediná, kdo ti z první ruky může povědět něco o zkouškách hvězdné brány.“ Hyacintův přítel Emilian mi naposledy znovu připomínal, že Johanka z Arku taky kdysi byla vyvolená – a jediná, která ještě žila. „S trochou štěstí ti prozradí víc než těch pár vět, co se o tom v roce 1430 zapsalo. Už jen kvůli tomu se ti to přátelství vyplatí.“

Přátelství – tohle slovo na mě bylo rozhodně moc. Jen proto, že už si s Johankou nejdeme navzájem po krku a uzavřeli jsme takový nevyslovený mír, to ještě zdaleka neznamená, že jí teď začnu důvěřovat. Byla a pořád je jedna z nejlstivějších starých vrhaček ohně, které jsem kdy poznal, a nenáviděl jsem, *nenáviděl*, když mi udělovala rozkazy. Netuším, proč jsem se zas nechal přemluvit, abych jí udělal „malou laskavost“.

„Jen se nenech nikdy, ale opravdu nikdy zatahnout do Johanciných pletich,“ vštěpoval mi ještě jednou zbytečně Hyacint. „Je jedno, na co tě chce nalákat a jak chytře ti to prodá, nakonec půjde vždycky jen o její vlastní prospěch a ty budeš ten, kdo to odskáče.“

Byl jsem rád, že nás teď nevidí.

„Ulice s cílovým objektem na dvanácti hodinách. Ostře vpravo za dvacet metrů.“ Johanka mluvila jako kombinace navigace a generála.

„Viš, že nejsme tvoji vojáci, vid’?“ zeptal jsem se. „Můžeš s náma mluvit úplně normálně.“

„Kromě toho cestu k madam Mirabelle známe, bejby,“ řekl Faris.

Johanka si povzdychla. Kdyby to tak moc nespěchalo, zaručeně by si zařídila lépe vycvičené spolubojovníky, nějaké žoldnéře z Okraje, kteří jí ještě dluží laskavost, ale my byli to nejlepší, co takhle narychlo dokázala sehnat. Přes jeden ze svých pochybných kontaktů se dozvěděla, že rektorka Themis a Frey zaúkolovali starého dobrého Hektora, aby k nim do observatoře dovedl madam Mirabelle. Její jméno očividně padlo během výslechu zadržených černých elfů, Johančin zdroj jen nevěděl, v jakém kontextu to bylo. Ale přesto to probudilo Johančin lovecký instinkt. „Jestli je pro Themis a Freye najednou tak zajímavá, musí něco vědět. Tržní hodnota téhle malé věstkyně se každopádně zrovna znásobila,“ vysvětlila nám. „Proto musíme tu chudinku rozhodně zachránit, než ji stihne Hektor odvléct do výslechové místnosti.“

Při zmínce Hektorova jména jsem protáhl obličej. My dva nemáme zrovna ten nejlepší vztah. Ještě aby, když ten chlápek zabil mého rodného otce, Yuriho Watanabe, a mě svými pekelnými potvory nahnal pod auto. Nenáviděl následovníky. A lidi. A černé elfy. A nejspíš všechno, co dýchalo.

Bylo jasné, že Johanka nechce pomoci madam Mirabelle jen z lásky k bližnímu, ale jestli máme pomoci uchránit další černou elfku před Hektorovou výslechovou místností, jdu do toho. Stejně

jako Faris. I když to samozřejmě bylo víc než jen „malá laskavost“. Protože jestli nás načapou. . . No, prostě se nesmíme nechat načapat.

Na první pohled působila úzká postranní ulička, do které jsme chtěli odbočit, klidně a pokojně. Sluneční svit ozařoval barevné barvy odlupujících se fasád a zrcadlil se v lahvích a hrnečcích ve výloze zastavárny emocí na rohu, nějaká žena venčila něco, co vypadalo jako leopard s rohy, a vedle cedule „Madam Mirabelle, orákulum, 95,5% garance pravdivosti“ se o domovní zeď opíral stejný muž jako vždycky. Žvýkal párátka a mžoural do slunce.

Zarazil mě až pták s bílými očima. Dřepěl na markýze nad výlohou zastavárny emocí a s nakloněnou hlavou shlížel dolů na ulici. Okamžitě se mi naježily chloupky na krku.

„Krvavá kavka!“ zašeptal jsem a zatáhl jsem Johanku i Farise do stínu domovního průchodu.

„Já ji vidím.“ Johanka vykukovala zpoza rohu. „To nemusí nic znamenat, poletuje tu spousta zvířat bez páníčků. Ale radši si pospíšíme, než ta věštkyně prokoukne, že se k ní blíží nexové. Quinne, ty budeš hlídat před domem, Farisi, ty víš, jak vypadá, takže půjdeš k zadnímu východu. Pokud bude chtít vypadnout dřív, než ji přesvědčím, že jít s námi je ta nejlepší možnost, popadneš ji a přejdeme k plánu B.“

„Jasně,“ řekl Faris. „Ale pořád si ještě nedovedu představit, že má madam Mirabelle něco společného s tou vzpourou, na to je příliš sexy. A jako věštkyně dost mizerná. Ani jedno z čísel loterie, která mi řekla, nesedělo a tvrdila, že v lásce brzo nepěkně nara. . .“

„Dost toho tlachání,“ skočila mu Johanka do řeči. „Pojďme. Tohle tady je jednoduchá operace dovnitř, ven a zmizet, lidi.“

Kdyby šlo o kohokoli jiného, Faris by zaručeně neodolal možnosti pronést nějakou oplzlou poznámku, ale teď jen poslušně zavřel pusu a dal se do pohybu. Johanka byla jedinou osobou, od které si nechal rozkazovat.

Počkali jsme, dokud Faris nezmizel mezi domy směrem k zadnímu dvorku, pak jsme ho následovali přes ulici a já nespouštěl oči z ptáka na markýze. Krvavé kavky sloužily jak nexťum, tak synům severu, takže Freyovým lidem, coby špehové a bylo lepší klidit se jim z cesty. Obzvlášť když máte zrovna v úmyslu dělat něco zakázaného.

Ale možná měla Johanka pravdu a ten pták nikomu nepatřil. V každém případě to vypadalo, že ho vůbec nezajímáme, zíral jen po okolí a pak s tichým zakrákáním odletěl.

Muž vedle cedule s orákulem sotva vzhlédl, když jsme se před ním zastavili. „No? Zajímá vás budoucnost?“ zahuhňal ne dvakrát nadšeně, párátka stále v puse. Očividně jsme nevypadali jako platící zákazníci. „Jedinečná madam Mirabelle vám už dnes prozradí, co se stane zítra.“

„Takže je tady? To je dobře.“ Johanka se chystala otevřít dveře, ale párátkový muž se náhle probral a zastoupil jí cestu.

„Ne tak rychle, mladá dámo! Napřed si musíme pohovořit o placení.“ Úsměv odhalil ostré špičáky a ametystové oči si přeměřovaly Johanku odshora dolů, od poslušně zapleteného účesu přes zapnutý pletený svetřík a kostkovanou minisukni až k teniskám. „Nech mě hádat – trápení s láskou, že ano? Chceš vědět, jestli a kdy se do tebe tvůj zbožňovaný zakouká, vid'? To je náhodou specialita madam Mirabelle, ale není to úplně levné.“

„Máme trochu naspěch,“ řekla Johanka. Její hlas zněl přesně tak mladě a neškodně, jak vypadala, ale kvůli té lehké podrážděnosti, kterou jsem zaznamenal, mi už teď bylo toho chudáka líto.

„No jo, vy arkadijský děti máte dycky naspěch.“ Ametystový pohled teď plný pohrdání putoval ke mně. „Rychle, rychle do Stínového města, vyhodit si z kopejtky, pobavit se, opatřit si pár zakázanejších látek a pak, šup, zpátky do zdravého světa. Vědí vaši rodiče vůbec, kde se jejich drahocenné potomstvo poflakuje? Jestli jo, určitě by nebyli nadšení. Od toho povstání dělají, jako by smyslem života každého černého elfa bylo dávat si arkadijský haranty k snídani. Jenom aby nás mohli dál šikanovat.“

Ten muž rozhodně neznal skutečnou Johančinu identitu, zrovna se prožíval do velkých potíží. „Co kdybyste zaplatili pár emocemi? Můžete si je nechat stočit prakticky hned vedle, v zastavárně emocí na rohu.“ Ukázal prstem tím směrem. „Upřednostňujeme šťastné pocity, naději a tvůrčí radost. Rezignace, nedostatku motivace a frustrace tu máme víc než dost. Cena za vztek, závist a depresi je taky dost nízko, toho tu má každý nadbytek, jak si asi dovedete představit. Bezstarostnost a chuť do života se naopak cení vysoko, ale jako platbu bych přijal i porci sebelásky a pýchy, vy prccí vypadáte, že byste toho mohli mít fakt spoustu.“

„A ty vypadáš, že bys mohl prodat trochu neúcty.“ Johanka bleskurychle vytáhla svoji dýku a přiložila mu ji k hrdlu.

Zmateně vykulil oči. „Co jsi zač? Nex převlečený za školačku?“

„Jsem ta, kdo chce madam Mirabelle zachránit zadek,“ zavrčela Johanka. „Z čiré dobrosrdečnosti. Ale napřed ti ještě ráda zaplatím, ty starej skrblíku. A to bolestí.“

„Dovnitř, ven a zmizet, žádný tlachání,“ připomněl jsem jí, protože se mi výraz v jejím obličejí nelíbil.

V tu chvíli vykoul Faris ze škvíry mezi domy a zeptal se: „Máme vlastně taky plán C? Proč vyhrožuješ starému dobrákovi Karlovi nožem, bejby? Ten by neublížil ani mouše.“

„Ahoj, lidský chlapče,“ zakrákal Karl a přinutil se k úsměvu. „To jsou tvoji kamarádi?“

„Jo,“ řekl Faris a vyzývavě se na Johanku podíval.

„Měl jsi přece čekat u zadního východu,“ prskla jeho směrem, ale nechala dýku klesnout.

„To jsem taky čekal. Ale pak se objevili ti dva strašidelní týpci v zobáčích maskách a já si říkal, protože o tom zatím nebyla řeč, že se radši zeptám. . .“

Chloupky na krku se mi znova postavily do pozoru. Faris měl pravdu: strašidelní týpci v zobáčích maskách byli novinka. Pro mě tedy každopádně. Zato Karl trochu zbledl.

„Zobáčí masky?“ zopakoval a promnul si krk. „Jako mají sojky černé vdovy? Co pohledávají Morenini přísluhovači na našem zadním dvorku?“

Morena? Nepatřila k Velké radě? Proč by sem posílala svoje vlastní lidi, když už rektorka beztak pověřila své nexy, aby věstky dovedli k výsledku?

V tu chvíli začal nějaký ženský hlas zevnitř volat o pomoc.

„Očividně nám chtějí ukrást naše orákulum,“ pronesla Johanka ponuře. „Ale to nepřipustíme.“ Rozrazila dveře. „Jdeme! Plán C!“

Matilda

„Štípni mě, prosím tě,“ požádala mě Julie. „Jinak totiž neuvěřím tomu, že opravdu zrovna pronáším univerzitní klinikou dvě plata želé, sekeru a perlík.“

„Nemůžu tě štípnout, potřebuju obě svoje ruce pro můj kýbl plný zednických lžic, dlát a sušeného ovoce.“ Pokývala jsem hlavou na ženu v bílém plášti, kterou jsme míjely. „Ale ujišťuju tě, že se ti to nezdá. Opravdu s těmihle podivnými krámy míříme za denního světla do podzemní tajné místnosti tajné studentské organizace, která teď nově slouží jako azyl pro pronásledované černé elfy z nemateriálního paralelního světa.“

„A to pro ne ledajaké černé elfy, ale pro proslulý skandinávský královský komorní symfonický orchestr,“ doplnila Julie. „Sorry, pořád si ještě myslím, že všechno tohle je nějaký ujetý sen. Máma mi nechtěla věřit, že budou hrát na našem školním plese, na to jsou příliš žadaní. Ona je mimochodem jejich velký fanoušek. Ten Vivaldiho koncert, který doma při uklízení poslouchá pořád dokola, je jejich nahrávka z Carnegie Hall. Máma říká, že žádná jiná hudba ji nepovznáší tak moc jako tahle.“

No, kdyby teta Berenika věděla, že tihle slavní a žádání hudebníci touhle dobou hloubí díry v katakombách pod univerzitní klinikou, zbožňují želé a jejich kouzelná hudba občas zaznívá zpod poklopu kanálu, tak by možná uvěřila, že budou hrát na našem školním plese. Ačkoli to nebylo ještě úplně jisté, Johanka se usilovně pokoušela znovu najít koncertního mistra, který od povstání černých elfů před pár týdny beze stopy zmizel spolu s dvěma violami. Tedy s těmi, kdo na ně hrají, ne s těmi nástroji.

Pečovatel, který se k nám blížil, přátelsky pozdravil a my mu pozdrav oplatily, pak otevřel dveře hematologické ambulance a zmizel v nich.

„Je docela fascinující, co člověk může jen tak pronést klinikou a nikoho to neudivuje,“ řekla Julie. „Jen si musíš dost troufat.“ V příštím okamžiku ale samým šokem skoro upustila sekeru a nechala sklouznout želé, protože někdo za námi vykřikl: „Hej, počkejte!“

Ale byl to jen Erik, kterému jako vždy na hlavě odstávaly na bílo obarvené vlasy, díky čemuž spolu s kulatými brýlemi vypadal jako mladý Einstein. Erik studoval medicínu a byl členem Pandinus imperator, tajné studentské organizace, ke které jsme teď taky tak nějak patřili, ačkoli jsme ještě neměli ani maturitu a bylo nanejvýš pravděpodobné, že nikdy nebudeme studovat medicínu. Pytel cementu, který Erik nesl na rameni, vypadal docela těžký. „To vůbec nic není,“ zasupěl tiše, když nás dohonil. „Nadim a Kim dneska ráno dovezli dvacet pět kilo slunečnicových semínek a třicet metrů lana. Jéé, nová sekera.“

„Ukradla jsem ji z naší kůlny na zahradě,“ řekla Julie. „Bylo to bohužel to jediné ze seznamu náčiní, co jsem dovedla sehnat.“

„Já vím. Ve všech hobbymarketech se na mě a Kim jen divně dívali, když jsme se ptali na mlátek, želízko a klín. Něco takového se dá očividně sehnat už jen v muzeích hornictví.“

Společně jsme zabočili za roh a prošli kolem místnosti na darování krve ke dveřím, na nichž byla cedulka „Nepovolaným vstup zakázán“, za kterými se skrývalo malé schodiště. Celá cesta dolů do ústředí Pandinus imperator byla plná podobných odstrašujících nápisů.

„Včera jsem znovu koukal na videa lidí ze starého Pandinus imperator a na něco jsem přišel, Matildo,“ řekl mi Erik a podržel nám dveře. „Bohužel nic, co by pomohlo znovu zprovoznit bezpečnostní mechanismus na chodbě, ale mám nápad, jak bychom mohli zjistit to telefonní číslo, na které volala Kimina máma v den Yuriho smrti.“

„Jak?“ Okamžitě mě z rozrušení začalo šimrat po těle. Zatím jsme se marně pokoušeli zjistit, kdo je ten tajuplný administrátor, který Pandinus imperator před sedmdesáti lety založil.

„Vysvětlím ti to, až budeme dole.“ Erik nás následoval dolů po schodech do chodby, v které už celé měsíce stála ta jedna stejná nemocniční postel bez matrace. Tahle část kliniky vypadala naprosto opuštěná, každopádně jsme tady dole za celou dobu nikdy nikoho nepotkali. „Potřebujeme jen pár minut v klidu bez muziky, tlučení kladívek a sekání.“

„To bude těžký – pracují nepřetržitě na směny. Černí elfové spí jen dvě hodiny denně, říkal Skipp, pořád potřebují něco dě-

lat.“ Julie loktem otevřela protipožární dveře s nápisem „Pozor! Žíraviny. Ochranný oděv nutný“. „Jsou to zjevně géniové. Ale jsem jediná, kdo má přesto strach, že dřív nebo později strhnou nosnou zeď nebo narazí na vodovod?“

„Nebo přistanou v metru,“ doplnil Erik.

Před očima se mi hned začal odvíjet film. „To by byla sranda, kdyby světoznámý cellista se sekerou v šestipalcové ruce najednou prorazil zeď ve stanici metra, koulel na lidi svoje fialové oči a ptal se po želé...“

Se smíchem jsme jeden po druhém prolezli dírou na zadní straně skříňky s pojistkami a navzájem jsme si pomohli s našimi zavazadly.

„Jestli se dá věřit strýci Mollymu, mají všichni černí elfové od malička talent kopat a stavět,“ vysvětloval Erik. Mírně se svažující chodbu osvětlovalo světlo svítících vznášivých červů, kteří se do kanalizace dostali spolu s černými elfy. „Když je nejhůř, tak i holýma rukama.“

„Až na strýce Mollyho samotného.“ Pomyslela jsem na jeho krajkové sametové rukavice.

„Haha, jo, ten je z docela jiného těsta.“ Erik odsunul stranou jednoho svítícího vznášivého červa, který se mu chtěl usadit na nose. Proč se těmhle stvořením z Okraje říkalo „červi“, mi nebylo docela jasné, protože to byli dva centimetry velcí brouci, s překrásnými zaoblenými tělíčky a kovově lesklými křídly. Jakmile se pohybovali vzduchem, začali svítit jako maličké vznášející se žárovky. A to tak jasné, že jsme už nepotřebovali žádné baterky. „Vsadím se, že strýc Molly ještě nikdy v životě nevykopal žádnou jámu.“

Strýc Molly se vlastně jmenoval Jean-Baptiste Molière a byl mužem, kterého Johanka z Arku najala na organizaci maturitního plesu, který se měl konat na naší škole. Johanka ho sice před naším ředitelem vydávala za svého bohatého strýčka, ale nebyla s ním příbuzná ani jinak spřízněná. Byl to pouze, vyjádřeno jejími slovy, „někdo, kdo mi dluží laskavost“. Tu stejnou větu mimochodem také použila, aby popsala svůj vztah ke zmizelému koncertnímu mistru, který obstaral ty svítící vznášivé červy. Johanka z Arku za svůj více než šestisetletý život očividně prokázala laskavost velké spoustě lidí. A muselo se jednat o vážně velké laskavosti, protože strýc Molly byl, jak mi potvrdila rychlá internetová řešerše, jeden z celosvětově nejžádanějších, cenami nejovněčenějších kostýmních výtvarníků a scénografů. Jeho firma Molière Equipment zaměstnávala sedmdesát čtyři stálých zaměstnanců a mimo jiné vlastnila vozový park se sto dvaceti veterány a haly plné kostýmů či nábytku ze všech epoch. Organizování školních plesů určitě ještě neměl v portfolio, leda by se odehrávaly v nějakém hollywoodském filmu. Johančino ujištění, že dekorace budou „epické“, tedy nejspíš nebylo přehnané.

Bylo šílené, že oba nejvyšší ročníky Lessingova gymnázia včetně učitelů už zachvátila plesová horečka. Zejména od té doby, co bylo jasné, že budeme mít k dispozici kostýmy ze slavného filmu podle Jane Austenové. Workshopy jako „Tancuj jako Bridgerton“ nebo „Nejkrásnější plesové účesy snadno a rychle“ se těšily velké oblibě, několik kluků si nechalo narůst legrační kotlety, výtvarný kroužek navrhl stylové taneční karty a Lilly Goldhammerová ohlásila, že si vezme diamantovou tiáru z dědictví po své uro-

zené prababičce. Na přípravách se dokonce s nadšením podíleli i Leopold a Luisa. Taky jen tiše zaprotestovali proti tomu, aby dřevěný kříž, který obvyčejně visí pod oknem na čelní stěně auly, přechodně udělal místo galerii zlatě zarámovaných olejomalb. Leopold vykládal každému, kdo to nechtěl slyšet, že tehdejší gentlemani chodili bez spodního prádla, protože spodní prádlo ještě nebylo vynalezeno, a Luisa – no, zdálo se, že Luisa je posledních pár týdnů myšlenkami jinde. Přesněji řečeno od té doby, co na Quinnově narozeninové oslavě na pár hodin zmizela a nechala mobil válet někde ve křoví. Když se znova objevila – zrovna jsme si začínali dělat starosti –, tvrdila, že ji unesl extrémně pohledný muž se silnýma rukama. Ten se do ní ale pak spontánně zamiloval a o dvě čtvrti dál ji zase propustil. Proto taky nebylo vůbec nutné jít na policii, protože ona se taky zamilovala. Domnívali jsme se, že Luisa omylem vyzkoušela jednu z těch nepatentovaných hašíšových sušenek z 3D tiskárny Gereona Meyerse a pak si toho únosce spolu s tou podivnou historkou nějak vyfantazírovala. Buď jak buď, na Luisinu proměnu si nikdo nestěžoval – častěji se teď usmívala a mnohem míň žalovala.

Vznášiví červi osvětlovali schody litinového točitého schodiště, které vedlo dál do hloubky. A jako poslední dobou pokaždé – čím blíží jsme byli tajné místnosti, tím míň je mi nedobře. To bylo tím, že se tady dole ledaco změnilo.

Po smrti himéry Hasret, extra odporného démona, na kterého si bohužel kromě Quinna a mě nikdo nepamatuje, začala Johanka a strýc Molly tajný portál, který vedl z teď už ne tak úplně tajné místnosti do Stínového města na Okraji, používat k nejrůznějším

pašeráckým obchůdkům. Do podrobností jsme nebyli zasvěceni. Johanka tomu samozřejmě neříkala „pašování“, ale „transfer choulostivého zboží“. Kvůli povstání černých elfů však obchod dost utrpěl. Od povstání bylo totiž těch pár oficiálních portálů ve Stínovém městě pod neustálým dohledem a posílená přítomnost nexů navíc dost ztěžovala přenášení čehokoli od jednoho portálu ke druhému, tím spíš, když to bylo nelegální.

Povstání sice bylo během dvaceti čtyř hodin potlačeno a ukázalo se, že se na něm podílelo jen asi padesát rebelujících černých elfů, přesto byli teď všichni černí elfové podezřelí a nesměli bez výslovného povolení opustit Stínové město – když někoho načapali mimo Stínové město, často byl zatčen a propuštěn teprve po týdnech. Někteří černí elfové se prostě vypařili a kolovaly strašidelné zvěsti o tom, co všechno příšerného s nimi nexové dělali. Kolik černých elfů přitom bylo zabito, nejspíš nikdo přesně nevěděl, protože bytosti z Okraje jsou přece okamžitě zapomenuty, jakmile zemrou.

Ale i těch pár černých elfů, kteří si za ta desetiletí vybudovali existenci mimo Okraj a vedli na zemi občanský život, se dotkly represe Arkadijských. Jako právě skandinávský královský komorní symfonický orchestr, který uprostřed noci z hotelu vytáhli nexové a odvedli do Stínového města, ačkoli tam neměli kontakty ani bydlení. Spousta z nich na Okraj nev kročila celé roky.

Na orchestr se zaměřilo vyšetřování hlavně proto, že v době přepadení se nacházel na evropském turné a zrovna koncertoval v Paříži pod širým nebem, a to zrovna v Bouloňském lesíku, kde se nacházel jeden z napadených portálů. Podle nexů bylo hned

jasné, že to nemůže být náhoda – dle jejich názoru se komorní symfonický orchestr podílel na komplotu a jejich koncert měl odvést pozornost. Ta domněnka byla dost pochopitelná, tím spíš, že koncertní mistr a dva violisté tentýž večer uprostřed všeho zmatku zmizeli a dodneška se neobjevili. Zbývajících sedmnáct hudebníků však prohlašovalo, že jsou nevinní a o tom plánu nic nevěděli. Ale přestože pro jejich účast na celé věci nebyly žádné důkazy, byl orchestr až do odvolání vykázán na Okraj. Nesměli si s sebou vzít ani své nástroje.

Johance by to za jiných okolností bylo nejspíš úplně fuk, ale velkolepě ohlásila, že komorní symfonický orchestr vystoupí na našem školním plese, plakáty byly dávno vytištěné a Johanka nenáviděla, když jí někdo zkřížil plány. Takže se pokusila využít svých kontaktů, aby se za hudebníky přimluvili. Přičemž to „přimluvili se“ podle Johanky zahrnovalo podplácení a výhrůžky. Když nic z toho nepomohlo, rozhodla se, že orchestr zkrátka ze Stínového města propašuje a až do plesu je bude schovávat.

A než jsme se vzpamatovali, všichni jsme jako spolupachatelé pomáhali při jejich útěku.

Přitom starat se o komorní symfonický orchestr byla kupodivu velká zábava – kromě jedné harfenistky jménem Dagny, která se na nás zpod své ofiny pořád nepřátelsky dívala, byli všichni velmi přátelští a skromní. Ačkoli bydleli v luxusních hotelech, zdálo se, že se jim tady pod univerzitní klinikou dost líbí. Opatřili jsme jim peníze, rukavice a sluneční brýle, aby mohli nepoznání procházet městem a nakupovat, aniž by se někdo podívoval počtu jejich prstů nebo fialovým očím. Ale očividně neměli sebemenší potřebu chodit na

denní světlo nebo zjišťovat, kde se to vůbec ocitli. Naopak poté, co se znovu dostali ke svým nástrojům – Faris a Nadim jeli do Paříže, aby dovezli opuštěný autobus orchestru –, zdálo se, že jsou šťastní a nemají další přání. Ani Torve, pianista, který musel svůj neskladný nástroj ze snadno pochopitelných důvodů oželeť, si nestěžoval. Místo toho oprášil svoji hru na violu, aby mohl zastoupit aspoň jednoho ze zmizelých hudebníků. Většina z nich byla přinejmenším několik stovek let stará a ovládala mistrovsky víc než jeden nástroj.

Většinu času však nestrávili hudebničením, ale stavěním. A i tady se zdálo, že mají magické schopnosti, jinak se nedalo vysvětlit, jak se jim za tak krátkou dobu podařilo vykopat do země celé skryté apartmá, ačkoli jim scházelo dost náčiní.

Když zrovna nestavěli nebo nehudebničili, trávili naši hudebníci čas například drezúrou vznášivých červů, kteří je skutečně poslouchali na slovo. Stejně jako víly měli i černí elfové zvláštní spojení se zvířaty a zvířecími stvořeními, takže se neštíteli krysy, pavouky, stínky a dalších potvůrek, co tu dole sídlily. Navíc milovali hry všeho druhu. S Julií jsme Ingviho a Skippa, oba cellisty, naučili hrát žolíky a oni nás zase na oplátku hru jménem uzlovaná, při které jste k sobě strategicky vázali lana a trumfovali se navzájem svými uzly. Což bylo mnohem zábavnější, než jak to na první pohled vypadá. Julie byla tou hrou doslova posedlá.

Tady dole se to od příchodu orchestru dost zútulnilo, a to v neposlední řadě díky kobercům, polštářům a látkám, které dovlekl strýc Molly. Když k tomu pak ještě jako teď byla slyšet veselá hra na klarinet a člověku do nosu stoupala vůně opražených slunečnicových semínek, úplně jste zapomněli, že jste vlastně v kanalizaci.

A přesto mě při každé návštěvě tady přepadl ten stísněný pocit. Protože ta idylka mohla být ve vteřině ta tam.

Kvůli evakuaci černých elfů totiž musel Erik vypnout komplikovaný mechanismus hesel, který zajišťoval portál a doteď bránil tomu, aby se někdo z Okraje dostal do tajné místnosti, pokud portálem předtím odsud neprošel. Problém byl, že Erik sice dovedl systém kompletně vypnout, ale už nebyl schopný ho znovu nainstalovat. A tak se teď mohl portálem protáhnout prakticky kdokoli, kdo věděl, kde se nachází. Tak by to měla třeba Hasret, zlomyslná himéra, která se vydávala za Farisovu a Nadimovu matku a netoužila po ničem jiném, než zamořit celý svět svými démonskými schopnostmi, dost snadné. Ostatním ta představa nejspíš nenaháněla strach, protože na Hasret prostě zapomněli, ale na Okraji i tak bylo pořád dost děsuplných bytostí. Každopádně jsem nedovedla pochopit, jak můžou být všichni tak bezstarostní. I Julie, pro kterou to celé bylo přece ještě dost nové. Měla by být přece totálně vyděšená a zstrašená. Ale ona byla... no, prostě Julie.

Když jsme vstoupili do tajné místnosti, vykřikla nahlas „Želé pro všechny!“ a nechala se za to obejmout od Skippa. Ingvi jí se zářivým úsměvem odebral kýbl a krumpáč a Espen, flétnista, na nás mrkal z vedlejší místnosti. To on zrovna pražil slunečnicová semínka. Jen harfenistka Dagny se jako vždy mračila. Popadla sekeru a bez pozdravu s ní zmizela v chodbě za Ingvim.

Pohledem jsem hned zabloudila k portálu. Jako většinou byly obě dřevěné vyřezávané veřeje dveří doširoka otevřené, takže za nimi byla vidět zeď. Vedle ní byly o zeď opřené Quinnovy berle, takže

byl zrovna ve Stínovém městě. No super, vlastně jsme se domluvili, že se tu potkáme – a teď tu vůbec nebyl. Přitom jsme dneska neměli moc času, protože u nás doma byla večer rozlučková oslava s Matiasem, našim výměnným studentem, kde jsem nemohla chybět.

Tady v tajné místnosti to až na pár barevných polštářů na zemi a vázu čerstvých květin, které nám teď opatroval Hyacint, vypadalo jako dřív: psací stůl s oranžovým telefonem ze sedmdesátých let, Erikovým notebookem a dalšími jeho technickými krámy, hlasitě tikající hodiny na zdi nad dvěma nemocničními postelemi, vedle nich stojany s infuzí a barevné kontejnery s medicínským příslušenstvím. Na jedné z postelí ležel v bezvědomí Faris, připojený na jednu z infuzí a monitor, který ukazoval jeho životní funkce. Jeho bratr Nadim dřepěl dobře naladěný s pianistou Torvem v tureckém sedu na druhé posteli. Kim, jejíž vlasy ve světle zářivek ze sedmdesátých let svítily kobaltově modrou, seděla o dost hůře naladěná mezi dvěma postelemi na židli. Všichni tři měli v rukou provazy.

„Uf, to je dobře, že jdete,“ pozdravila nás Kim s úlevou. „Tohle tady je horší než ten kurz drhání, co mi dala teta ke confirmaci. Navíc musím začít s Farisovým návratem. Puls má už pár minut těsně pod sto – zdá se, že tam na druhé straně zažívá nějaký dobrodružství.“

„Ráda tě vystřídám!“ Julie jí vzala provaz z ruky a zakřenila se na zbývající dva. „Teď se karta obrátí, hošici, protože skutečná mistryně uzlované je in the house.“

Torve a Nadim se zahihňali.

Já zatím dál zírala na portál. Každou noc jsem měla noční

můry, o kterých jsem zatím nikomu nepověděla: Ve snu jsem viděla nexu vtrhnout do tajné místnosti spolu s krvavými vlky, které jsem si díky Quinnově líčení bohužel dovedla dost živě představit, od jejich žlutě zářících očí až k mocným tesákům. Občas se mi taky zdálo že tři „synové severu“, kteří nás přepadli ve škole, proskočí zdí s vytasenými dýkami, s tím týpkem v kukle v čele, a jednou se ve snu do místnosti protáhl obrovský škorpion, který vypadal přesně jako ten, co je vyřezaný na jedné z veřejí portálu, jen desetkrát větší. Tyhle sny byly tak živé a skličující, že jsem se k portálu jen nerada obracela zády, když jsem byla tady dole, a pokaždé, když se pole portálu začalo třpytit, srdce se mi rozbušilo rychleji.

Ale očividně jsem tu s tímhle nepříjemným pocitem byla jediná, všichni ostatní vypadali, že věří, že portál zůstane na straně z Okraje neobjevený, koneckonců byl schovaný za zdí na půl cesty do podzemí.

Erik mě šťouchl do žeber. „Nemrač se tak, Matildo. Na rozdíl od ostatních se my dva teď chováme jako dospělí a postaráme se o tu věc s administrátorem.“ Ukázal na telefon.

Správně, měl přece nějaký nápad. „Jsem napjatá,“ řekla jsem, vděčná za rozptýlení a naposledy jsem se podívala na portál. Přesně v ten okamžik se zeď proměnila v třpytivé pole.

A moje srdce jako na povel začalo bušit ostořest.

Quinn

Příkrčil jsem se pod srpkovitým nožem, který mi právě prosvítl nad hlavou, a schoval jsem se za ušákem. Právě včas, abych unikl druhému noži, který se zabodl do zdi s tapetou alchymistických symbolů.

Netuším, proč jsem byl tak překvapený, ale nějak jsem asi čekal před bojem aspoň pár trochu civilizovaných slov na představení, vyjednávání nebo trochu toho vzájemného zastrašování. Zdvořilé varování bylo přece to nejmenší. Ale ne – tihle hajzlové nás chtěli zabít, než vůbec zjistíme, co jsou zač.

Faris se bohužel přepočítal – nebyli tu dva strašidelní týpci v zobáčích maskách, kteří chtěli unést orákulum, ale čtyři. A byli mistry světa ve vrhání nožů. Ty zvláštní srpkovité dýky létaly vzduchem jako střely a vracely se jako bumerang ke svým majitelům, když zrovna nezůstaly někde vězet. Ještě strašidelnější než ty černé zobáčí masky, které jim zakrývaly obličeje, bylo ticho, které z těch chlápků vycházelo: nejen že mlčeli, ale nevydali ani hlásku, žádné výkřiky, žádné vzdechy, nic. Jen neblahé svištění jejich dýk. Nebyl jsem si ani jistý, že dýchají.

Týpek se zobákem, co držel madam Mirabelle, která kolem sebe divoce kopala, měl volnou jen jednu ruku, zato ti tři zbývající

kolem sebe házeli noži, jako by je za to někdo platil. Což tak nejspíš i bylo. Vrhł jsem se vzad a můj poryv větru vyšel naprázdno. Jen lustr se rozhoupal.

Faris neměl tolik štěstí jako já, jedna z dýk ho zasáhla do krku. S výkřikem se uklidil z palebné linie za gauč a držel se za krk. „Myslím, že mám přeríznutý sternocleidomastoideus,“ vykřikl. „Zavolej sanitku, musím mít hlavu ve stabilní –“

„Prostě ten nůž vytáhni,“ přerušil jsem ho. „Tvoje tělo odpovídá na druhé straně v tajné místnosti, pamatuješ?“

„A jo, pravda.“ Faris se na mě s úlevou podíval. „Jsme přece na Okraji.“

To byl fakt, který jsem si taky zrovna musel dost připomenout – tohle byl Okraj a na Okraji jsme byli nesmrtelní, i když vám srpkovitý nůž přerízne sterno-cožetovlastně a krev stříká na metry. Stejně jako z muže se zobákem, kterému Johanka právě s hlasitým výkřikem vzteku vrazila do hrudi dýku. V dalším okamžiku ho druhou dýkou přišpendlila ke zdi. Strašidelné bylo, že i při tomhle krveprolití zůstával ten chlápek pořád naprosto ztiščen, ani tiše nezasténal.

Faris zato zasténal o to hlasitěji, když si srdnatým trhnutím vytáhl nůž z krku. „Do prdele, to ale bolí!“ zařval.

Na rozdíl ode mě měl Faris teď aspoň zbraň. Ovšem zamyšleně naklonil hlavu, když se pokoušel narovnat a nakouknout přes okraj pohovky. „Tak jo, to by bylo tři oni proti nám pěti – to přece musíme zvládnout, ne?“

Očividně při tom počítání odečetl už toho ke zdi přišpendleného zobáka, zato na naši stranu přidal křehké orákulum a jejího

přítele, žvýkala párátek Karla, který vtrhl do domu hned za Johankou. Jeho výkřiky „nechte moji Miri na pokoji, vy zobákoprasata“ však utichly, nejspíš už ho taky složil nějaký z těch srpkovitých nožů. Týpci se zobáky vypadali, že mají těch záludných kousků nekonečnou zásobu, protože neustále nějaké svištěly místností. Nedařilo se mi vykuknout zpoza ušáku na dost dlouho, abych určil přesnou pozici vrhačů, a když jsem na prázdno vyslal náraz větru, vysloužil jsem si jen „Zatraceně, Quinne!“ od Johanky, která zase vypadala, že je všude naráz. Protože už mezitím spotřebovala všechny svoje dýky, začala kolem sebe vrhat oheň.

V tu chvíli jsem uviděl, jak se Karl proplížil kolem Farisovy sedačky. Ze zad mu sice trčel srpkovitý nůž, ale přesto cílevědomě dolezl ke stanu, který v rohu místnosti visel ze stropu, baldachýn z látky pomalované souhvězdími. Když se k němu dostal, odstrčil stranou stoleček s křišťálovou koulí a otevřel záklopku na podlaže. Padací dveře? Sklep tady na Okraji úplně nedával smysl, takže jsem si myslel, že to bude nějaký únikový východ.

„Miri! Teď!“ zařval Karl a madam Mirabelle se skutečně z druhé strany připlížila, obličej ustrnulý strachem. Muselo se jí podařit vytrhnout se útočníkovi, když ho Johanka flambovala. Plápolal už jasným plamenem a vtom skočil šipku – a to zrovna za můj ušák. Nečekal jsem, až bude moci sáhnout po svých nožích, a znovu jsem ho odfoukl přes pokoj na protilehlou stěnu. Čímž jsem ho ovšem taky omylem uhasil, takže znovu vyskočil na nohy a vrhnul se do bojové vřavy.

„No, tak to ti teda děkuju!“ Johanka se jako hadí muž vyhnula noži. „To tady vážně musím všechno udělat sama?“

To trefila do černého. Nebyli jsme s Farisem zrovna dvakrát nápomocní. I zobáci se nejspíš beze slov shodli na tom, že nejchytřejší bude napřed vyřídit Johanku, protože se teď na ni vrhli všichni naráz. Až na toho, který byl přišpendlený ke zdi, samozřejmě.

„Neměj strach, Faris je tady, bejby!“ Farisův pokus vrhnout ukořistěný srpkovitý nůž na chlápka se zobákem, který stál nejdál od Johanky, však žalostně selhal – opsal ve vzduchu půlkruh a přistál na opěrci mého ušáku.

„Ups,“ uklouzlo Farisovi překvapeně.

Já aspoň jednoho týpka na pár vteřin vyřadil ze hry, když jsem mu na zobák mrštil křišťálovou kouli o velikosti grepu, která se ke mně zrovna příhodně přikutálela. Pak jsem se podíval na Karla, madam Mirabelle a ty padací dveře. Ti dva na rozdíl ode mě a Farise neztráceli čas a napůl už zmizeli v zemi.

„Myslím, že cílová osoba zdrhá,“ vykřikl jsem.

Johanka to taky viděla. „Honem, za ní!“ zařvala. „Plán D! Nesmí jim padnout do rukou.“

Plán D? Neměli jsme ani plán C, po vysvětlení plánu B Johanka říkala jen něco jako: „... a když neklapne ani tohle, tak prostě každý bude dělat, co bude moct, aby ho nedostali nexové.“ Kolem ucha mi prosvištěla srpkovitá dýka, když jsem se vrhnul pod baldachýn a sklouzl do díry v zemi, ještě než se padací dveře zaklaply.

Obklopila mě naprostá temnota. Pod nohama jsem ucítil schodiště, vpravo a vlevo byly zdi, víc se rozpoznat nedalo.

„Ach, Miri,“ slyšel jsem žvýkala párátek Karla hluboko dole. „Cos to udělala? Proč na tebe Černá vdova posílá svoje lidi? A co po tobě chce ta školačka vrhající oheň?“ Hlas mu rozrušením přeskakoval. Přitom ještě nevěděl nic o nexovi, který má dneska taky přijít, aby Miri zatkl.

Odpovědi se nedalo moc rozumět, protože při mluvení vzlykala. „Měla jsem přece to vidění o tom pavoukovi, co se spustil z měsíce... proto jsem věděla, že můj čas v úkrytu je u konce. Jen jsem s tím nepočítala tak brzy. Někdo jim musel povědět o mém lentigu.“

„Ať už to byl kdokoli, bude za to pykat,“ zavrčel Karl. „Poběž, Miri, rychleji!“

Černí elfové dovedou i v nejčernější tmě vidět ostře, to mi vysvětloval Skipp, proto jsem si spočítal, že bez aspoň trochy světla nemám moc šancí je dohnat. Ale pak mě napadlo, že jsem přece na Okraji a tma je tady jen vymyšlený konstrukt, a navíc jsem taky měl superschopnosti, teda aspoň občas. A jako by k tomu stačila jen ta myšlenka, najednou jsem všechno rozeznával: schodiště, nízkou chodbu, do které ústilo, hliněné stěny a dál vpředu Karla, který před sebou strkal plačící věštkyni a zrovna zmizel za jednou zatačkou. V zádech mu pořád vězel ten srpkovitý nůž.

Následoval jsem je s několikametrovým odstupem a doufal jsem, že se mi v hlavě vyloupne plán, než si mě všimnou. Možná jsem je měl, Johance navzdory, nechat prostě jít — už dostali varování a můžou si najít dobrý úkryt. Což rozhodně budou potřebovat, když jsem tak přemýšlel, kdo všechno už po madam Mirabelle jde.

„Ještě není nic ztraceno, Miri,“ poznamenal i Karl povzbudivě. „Prostě se na pár týdnů zašijeme dole, než opadne to rozrušení. . .“

Ale Miri jeho optimismus nesdílela. „Je zbytečné jim chtít uniknout teď, když vědí, kdo jsem.“ Znovu vzlykla. „Je jedno, kde se schováme, vypátrají nás a přinutí odhalit všechna tajemství, která jim nejsou určená.“

Kdo byla? Co to mělo znamenat? Kdo kruci byla? A o jakých tajemstvích mluví? Trochu jsem zrychlil.

Ale to Karl i věštkyně udělali taky. „Já nepřipustím, aby ti někdo něco udělal, Miri. Tudy nahoru!“ Došli k dalšímu schodišti a Karl strkal věštkyni po schodech vzhůru. „Otevři ten poklop!“

O vteřinu později proniklo do chodby světlo. Teprve teď se Karl otočil a všiml si mě. Vykulil oči hrůzou a vrhnul se na schody za madam Mirabelle.

Vydal jsem se samozřejmě za nimi, bohužel stále bez plánu. „Nemějte strach! Chci vám jen pomoci! Znam bezpečný úkryt.“

Karl mi nevěřil ani slovo, pokusil se mi zabouchnout padací dveře o hlavu. Byl jsem rychlejší a vši silou jsem se proti nim vrhnul. Ztratil rovnováhu a po zádech spadl na stoh krabic, které se s hlasitým rachotem zhroutily a pohřbily ho pod hromadou prázdných lahvíček a kelímků. Než se posbíral, krátce jsem se rozhlédl. Očividně jsme se ocitli v zadní místnosti zastavárny emocí o pár domů dál.

Věštkyně na mě koukala tak vyděšeně, jako bych na sobě měl přinejmenším zobáčí masku. „To je ten chlapec z mého vidění!“ zasupěla. „Stál ve světle komety a zažehl pětícípou hvězdu, tam na konci všech časů. . .“

„Já jsem vůbec nic nezažehl... prosím!“ zkusil jsem to znovu.
„Patřím k těm dobrým. Chceme vás jen ochránit...“

„Šmejde!“ Karlovi se podařilo se znovu postavit a zároveň se blížily spěšné kroky. Posbíral jsem vzduch kolem sebe, abych Karla a nově příchozího vrhnul na nejbližší zeď. Ale byla to jen malá stará žena a kráčela k nám příkrčená malými krůčky. Zastavárnice? I s vysokým špičatým kloboukem na hlavě mi nesahala ani po prsa a já sklonil ruce. Nemohl jsem ji napadnout, i když vypadala jako ježibaba z Jeníčka a Mařenky.

„Co se to tu proboha děje?“ zeptala se. I její hlas zněl jako z nějaké pohádky, trochu chraplavý a krákoravý.

Karl ukázal na mě. „Chtějí nás zabít,“ vypadlo z něj.

No to snad... „Ti zobáci možná, ale my jsme chtěli jen pomoci, vážně,“ ujišťoval jsem je. Ale Karl už popadl madam Mirabelle za ruku a táhl ji kolem zastavárnice, která šokovaně zírala na srpkovitý nůž mezi jeho lopatkami.

„Ona umře!“ křikla madam Mirabelle přes rameno. „Je mi to tak líto.“

Co? Kdo umře? Ještě než jsem je mohl následovat, přitočila se ke mně ta stará žena. Ještě v otočce odzátkovala jednu z lahvíček, která se jí zničehonic objevila v ruce, a vychrstla mi její obsah do obličeje. Bylo to tak šíleně rychlé, že jsem sotva stihl zavřít oči. Ale v lahvičce očividně nebyla žádná tekutina, každopádně to, co mi přistálo na obličeji, nebylo mokré, spíš jako by mi po tvářích krátce přejel vlhký hadr. Když jsem znova otevřel oči, Karl a madam Mirabelle byli pryč a zastavárnice na mě vyčkávavě hleděla.

Najednou jsem se cítil šíleně unavený. „Co jste to se mnou udělala?“ zeptal jsem se. „Musím přece...“ Jo, co to vlastně musím? Ach ano, ta věštkyně by se měla dostat do bezpečí. Jen – před kým že to? A proč to bylo tak důležité? Možná bych o tom mohl popřemýšlet u malého šlofiků. Hned tady na zemi.

Z přední místnosti byl slyšet zvonek z obchodu. „Zdrhají,“ zamumlal jsem a pokusil jsem se setřást únavu, která mě obklopila jako těžký kabát. „Musím za nimi, ale nemůžu... výslechová místnost... plán D...“ Ale samou únavou jsem sotva udělal krok, jako bych se brodil tuhým medem. Proč bych vůbec tak moc chtěl ven za všemi těmi nexy, zobáčími týpkami a krvavými kavkami? Jestli brzo dorazí ta kometa a blíží se konec světa, bylo to beztak fuk. Zavíraly se mi oči. Na druhou stranu... to bylo ještě trochu daleko a docela určitě jsem nechtěl zažít konec světa v nemateriální zastavárně s čarodějnicí z Jeníčka a Mařenky. Nýbrž... Znovu jsem vykulil oči. Matilda! Jestli skončí svět, chci ji držet za ruku, to bylo jasné.

„A předtím ještě zachránit tu věštkyni,“ zamumlal jsem a vlekl jsem se dál vpřed.

„Pozoruhodné.“ Zastavárnice mě s pohupujícím se kloboukem následovala přes obchod. „Z téhle silné vůle bych si ráda trochu stočila do lahvičky. Dostals plnou nálož mojí speciální směsi z vyčerpání, rezignace a zmatení, k tomu pár kapek únavy s pořádnou dávkou lhostejnosti – kdokoli jiný by sebou na místě řízнул.“ Zvědavě na mě mžourala zpod krempe klobouku. „Kdo kčertu jsi, chlapče? A co chceš od mojí sousedky? Ten srpcovitý nůž v Karlových zádech je zbraň sojek, Moreniných

přísluhovačů. K nim ale ty docela určitě nepatříš, jinak bys nemohl mluvit...“

„Madam Mirabelle mají nexové odvést k výslechu, proto jsme ji předtím chtěli odvést do univerzitní kli... na bezpečné místo,“ vypravil jsem ze sebe s námahou. „Ale tihle zobáčí týpci tu byli před námi.“

„Aha, tak to jsem se asi zapojila příliš ukvapeně,“ řekla zastavárnice, ale nezněla ani trochu provinile. „Copak Miri provedla, že po ní jdou jak nexové, tak sojky Černé vdovy?“ Znovu se jí zničehonic v ruce objevila lahvička. „Neměj strach,“ ujistila mě, když jsem zpomaleně ucouvnul. „Tohle je pořádná porce vzteku, měla by zvrátit působení. Nebo tě aspoň probere.“ A než jsem se stihl otočit, měl jsem obsah lahvičky v obličeji. Tentokrát to bylo jako facka.

„Co vás to napadá, neustále mě nevyžádaně polévat svými emocemi?“ zeptal jsem se popuzeně. Dlaně mě začaly svědit.

„No prosím – funguje to.“ Zastavárnice se zatvářila spokojeně.

Opravdu! Únava byla ta tam a hlavu jsem měl zase víceméně jasnou. Zato jsem byl pořádně naštvaný. Jen myšlenka na všechny ty příšerné emoce, které by vyšplouchly z jejích lahviček a kelímků, mi zabránila vytvořit malou větrnou smršť a rozmetat její obchod. Místo toho jsem se spokojil s tím, že jsem se na tu malou zastavárnici zle podíval.

„Rádo se stalo. Můžeš se mi příležitostně revanšovat lahvičkou svého mladistvého optimismu,“ pronesla nepohnutě a otevřela dveře obchodu. „Nebo cokoli budeš moci nabídnout. Ale jestli těm dvěma opravdu chceš pomoci, tak si teď radši pospěš. Budou

na cestě k... no, znáš ten zelený dům se spoustou očí? Tam bydlí někdo, kdo je může ukrýt.“

Pocity vzteku mě neopustily ani na ulici a očividně to na mně bylo vidět, protože lidé, které jsem míjel, mě obcházeli obloukem. Výhoda toho byla, že jsem tak mohl běžet rychleji. S trochou štěstí Johanka a Faris – nebo spíš jen Johanka – už mezitím ty zobáky vyřídili a zamířili za mnou padacími dveřmi. Nejspíš je ta zastavárnická čarodějnice taky pošle k zelenému domu s očima a my se budeme moci vrátit k plánu A, odvést věštkyni společně k portálu. Hned jsem věděl, kterou budovu má zastavárnice na mysli, dům s očima byl jeden z těch nápadnějších. Byl jen o dvě ulice dál, docela blízko místa, kde jsem Nadima tehdy vysvobodil z obrovského mraku mlhy chaosu. Ta spousta očí vypadala, že patří nejrůznějším bytostem, které zíraly z fasády, mrkaly a civěly, spousta z nich vás sledovala pohledem nebo na vás mrkala, jiné vypadaly, že spí.

Karl a madam Mirabelle tam měli očividně namířeno, protože jsem zahlédl jejich záda, když mizeli za dalším rohem. A i když byli dost daleko, najednou jsem zase slyšel Karlovo funění a vzlykání věštkyně. Její slova byla tak srozumitelná, jako by stála hned vedle mě. „... měli varovat. V mém vidění jsem viděla, jak se jeho srdce rozskočilo na tisíc kousků. A svět potemněl.“

Ouha. Mohl jsem jen doufat, že nemluvila o mně. Nebo jestli ano, tak že byla vážně tak mizerná věštkyně, jak říkal Faris.

Stejně jako supervid, tak i můj arkadijský supersluch přicházel jen sporadicky, většinou, když jsem ho nepotřeboval. Ale teď byl vcelku užitečný, protože jsem slyšel nejen další věštkyňina slova – „... a ten zlatovlasý anděl utone ve vlastní krvi“ –, ale ve změti dalších zvuků, co se na mě valily, i něco dalšího: Hektorův hlas.

„Odstranili jsme všechny větší mraky mlhy chaosu, jak jen to šlo, ale ve spoustě ulic dorůstá rychleji, než se stačíte podívat,“ zadrnčel. Zatraceně! Chtěli jsme být s věstkyní dávno za kopečky, než se Hektor objeví, aby ji odvedl k výslechu. Ale očividně měl víc naspěch, než jsme čekali. A samozřejmě nebyl sám.

Kultivovaný hlas, který mu odpověděl, jsem také znal. Patřil rektorce Themis. „Jak si mají lidé uchovat už tak mizernou sílu fantazírování, když udržuješ celé Stínové město ve strachu a hrůze a neustále někoho zatýkáš?“ zeptala se tak mrazivě, že jsem doslova viděl, jak se Hektor s nevolí odvrací. A já jeho nevoli sdílel. Co proboha dělala Themis tady, v téhle vykřičené čtvrti? Co bylo na madam Mirabelle tak důležité, že by u jejího zatýkání měla být osobně přítomná předsedkyně Velké rady? Každopádně budou dost zírat, až dojdou k domu věstkyně a všimnou si, že už tam vůbec není.

Umělý vztek z lahvičky sice potlačoval ostatní emoce jako strach a obezřetnost, měl jsem ale ještě dost rozumu na to, abych se co nejrychleji poohlédl po nějakém úkrytu. Faris byl už snad taky pryč – nechť jsem ani pomyslet, co by se stalo, kdyby Hektor znovu našel ve Stínovém městě člověka.

Mně sice nikdo výslovně nezakázal se ve Stínovém městě zdržovat, ale musel bych to složitě vysvětlovat. Navíc na mě měl Hektor už tak pífku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pomněnka: Co drží svět pohromadě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.